

[Pia Larsen]

tvangsanbringelser og andre tvangsforanstaltninger for børn kun bør anvendes i de sjældne tilfælde, hvor barnets tarv absolut nødvendig gør det. Ellers må frivillige ordninger og forebyggende arbejde klart være at foretrække.

Når det handler om mennesker og specielt børn og deres følelser, er det ikke rimeligt at forsøge at afstikke faste regler for, hvordan en konkret situation skal håndteres. Der er næppe to situationer, der er fuldkommen ens. Derfor er det da også overladt til kommunernes socialudvalg i hvert enkelt tilfælde med barnets tarv for øje at vurdere, hvad der er rigtigst at gøre.

Det er socialudvalget og hverken justitsministeren eller socialministeren, der som uvildig part er tættest på den ulykkelige situation, der opstår, når et barns forældre ikke fungerer og der derfor må gøres noget.

For at understrege familiens betydning, når der skal tages stilling til, hvor barnet skal anbringes, skal jeg henvise til den vejledning, som socialministeren har udsendt til kommunernes socialudvalg. I denne vejledning henstilles det, at der tages hensyn til, hvad der gavner barnets forhold til familien, samt til, at det er muligt at vælge f.eks. bedsteforældre eller andre med tæt tilknytning til barnet i stedet for en eventuel fremmed familiepleje.

Længere mener jeg ikke det er rimeligt at gå, idet jeg ikke går ud fra, at kommunernes socialudvalg generelt har den holdning, at familiemedlemmer og andre nærtstående personer pr. definition er uegnet til at varetage barnets tarv.

Vi skulle nødigt derhen, hvor barnet automatisk bliver kastebold mellem endnu flere personer, end det risikerer at blive nu, eller hvor bedsteforældre eller andre skal udsættes for pres og føle sig forpligtet til at overtage forældrerollen. Det lykkes kun, hvis det sker på helt frivillig basis.

Med hensyn til samkvemsret er der med den nuværende lovgivning ikke rent juridisk mulighed for at give en anden end forældrene samkvemsret, men vi er opmærksom på, at i Sverige og Norge har myndighederne mulighed for at give en sådan samkvemsret til andre end forældre.

I Venstre er vi indstillet på måske at skulle tage det op også i Danmark og se nærmere på det.

Jane Oksen (FP):

Kristeligt Folkepartis hensigt med at rejse denne forespørgsel er sikkert uhyre velment, men om tidspunktet er det rette, sætter vi også spørgsmålstegn ved i Fremskridtspartiet.

Vi er selvfølgelig meget utålmodige med Graversen-udvalgets arbejde, og vi har tidligere givet udtryk for, at vi finder, det er en så alvorlig sag, at det ikke bør være et så langsomt arbejdende udvalg, der skal komme med en betretning.

Vi ser også sagen fra barnets side, og selvfølgelig har et barn krav på tryggest mulige forhold. Det er en almindelig menneskeret. Hvis et barn opholder sig hos slægtninge, vil det selvfølgelig være langt tryggere end ved ophold på en institution, der selvfølgelig altid bør være den allersidste udvej.

Skal et barn fjernes fra hjemmet, bør det altid undersøges, om der er nogle af dem, der har kontakt til barnet, der kunne tænke sig at tage sig af det. Man bør også lade barnet selv give udtryk for, hvor det kunne tænke sig at være. Måske skulle vi spekulere på, om man ikke kunne spørge børn, allerede inden de er fyldt de 12 år. Børn er trods alt mere modne i dag.

Problemet med bedsteforældre er der selvfølgelig noget om. Der er dannet en forening af bedsteforældre, så vidt jeg ved med omkring 40 medlemmer, der har været udsat for, at de ikke kunne se deres barnebarn, fordi den af de fraskilte forældre, der har fået forældremyndigheden, ikke ønsker kontakt med den anden parts forældre. På den måde kan et barn, der tidligere havde to hold bedsteforældre, efter en skilsmisse altså kun have ét hold. Det er også forkert.

Der har ikke været talt så forfærdelig meget om fædrene, men jeg mener, at det må med i problemstillingen, at fædre også skal have en naturlig ret til at have deres børn. Man hører tit, at den biologiske far overhovedet ingen rettigheder har ved en skilsmisse. Skal et barn fjernes fra en enlig mor, bør man også prøve at se, hvordan den biologiske fars forhold er, om der skulle være en mulighed for, at barnet kan være dér.

Fælles forældremyndighed betragter mange som en stor fordel, men jeg synes, man skal se på de problemer, der er ved, at børn ikke ved, hvor de hører til. Børn er tit ofre for de mange skilsmisser, og desværre er der så ringe forståelse mellem forældrene, at barnet bliver brugt